

menhæng, den amerikanske besættelse udgør, og som de danske styrker indgår i. Enhedslisten ved godt, at regeringen helst ikke vil bruge ordet »besættelsesstyrker« om de danske tropper. Det er forbeholdt de amerikanske og engelske styrker. Men realiteten er, at de danske tropper bliver underlagt den engelske regionale kommando og i sidste ende den amerikanske centralkommando i Bagdad.

Enhedslisten synes, at man igen har forsømt muligheden for at få en diskussion af, i hvilke situationer Danmark sender tropper af sted til Irak. Logikken er: jo flere våben og tropper, jo mere sikkerhed og genopbygning. Og hvis dette ikke hjælper, så sender Danmark bare flere, som der står i bemærkningerne til beslutningsforslaget. Regeringen forbeholder sig muligheden af at kunne både forlænge eller udbygge den danske styrke i 2004. Denne logik er uden ende. Enhedslisten har kort sagt ikke hørt troværdige argumenter, der kunne overbevise os om, at det er den rigtige beslutning.

Regeringen brugte som begrundelse for at gå med i de »villiges koalition« faren for, at Irak under Saddam Hussein ville bruge masseødelæggelsesvåben – en påstand, som USA og England fremførte. Det var begrundelsen for at lægge sig op ad USA og gå med i »koalitionen« – en beslutning, der kom efter, at USA havde opgivet at få deres påtænkte militære invasion af Irak igennem FN's Sikkerhedsråd.

Nu har det vist sig, at det ikke er muligt at finde de påståede masseødelæggelsesvåben. Det har samtidig vist sig, bl.a. via afhøringer i England af den engelske premierminister, forsvarsminister og højtplacerede sikkerhedsrådgivere og diverse spindoktorer, at der er foregået en systematisk forvridning eller tilpasning af »kendsgerningerne«. Sigtet har været at skabe opbakning til en militær invasion, som helt åbenlyst har været forberedt i lang tid af den amerikanske regering. Medie- og offentlighedsarbejdet har gået på at finde de begrundelser, som lød mest troværdige.

Nu kan Enhedslisten imidlertid konstatere, at den amerikanske våbeninspektionsgruppe på 1.400 personer under ledelse af David Kaye har arbejdet i Irak i 4 måneder. Det er ikke lykkedes dem at finde masseødelæggelsesvåben. Men både præsident Bush og Kaye siger, at arbejdet vil blive fortsat, og Bush har rundhåndet bevilget

600 millioner dollars til dette fortsatte spild af arbejde og penge. Andre er for længst nået til den konklusion, at Saddam Hussein sandsynligvis destruerede de tilbageværende våben allerede efter nederlaget i Golfkrigen i 1991. Samtidig kan man i den tidligere engelske udenrigsminister Robin Cooks dagbøger læse, at Tony Blair mindst 2 uger før, krigen gik i gang, vidste, at Irak ikke havde nogen form for masseødelæggelsesvåben.

Det er meget beklageligt, at den danske regering gik med i de udvalgte brigade til opbakning af USA's militære planer for at fremme egne interesser i Mellemøsten. Samtidig må man konstatere, at regeringen ikke har mod til at tage den politiske diskussion af problemerne med det fundament, der er blevet bygget op for at begrunde den militære aktion. Der skal f.eks. ikke være en høring, og statsministeren undgår systematisk at forholde sig til det danske militære engagement i Irak. Samtidig vil regeringen ikke forholde sig til den økonomiske og politiske sammenhæng, som de danske besættelsestropper og kommende danske investeringer kommer til at indgå i.

En ting er de forsvundne masseødelæggelsesvåben; En anden er den nykolonisering, som USA dikterer Irak. Den amerikanske besættelsesmagt afgør, hvem der skal sidde i det irakiske regeringsråd og i den regering, som er nedsat. USA henter udvalgte eksil-irakere hjem til at sidde i den politiske ledelse, til at være ministre og til at indtage ledende positioner i administrationen, i den irakiske olieindustri m.v. Den amerikanske regering presser f.eks. regeringsrådet til at indlede en privatisering af de 200 vigtigste irakiske virksomheder. Disse skal åbnes 100 pct. for udenlandske investeringer og dermed også i princippet for opkøb. Den eneste væsentlige undtagelse i første omgang er olieindustrien.

Samtidig ser man i USA, at der gives lukrative ordrer til virksomheder, som i mange tilfælde har kendte republikanske politikere i deres bestyrelse, eller som har støttet præsident Bushs valgkamp økonomisk. Det sker helt åbenlyst, og man kan undre sig over, at der ikke er nogen ansvarlig regering eller statschef fra de »villiges koalition«, der bare spagfærdigt prøver at sige, at det ikke er en god ide. Ikke af hensyn til, at det pågældende land eventuelt forfordeles i forhold til kontrakter til Irak, men ud fra den hæderlige opfattelse, at man ikke udnytter situationen med